

Les imatges prenen el carrer

Dll, 18/04/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

[Mostra [Setmana Santa als carrers de Catalunya](#) en un mapa més gran]

Ja som a Setmana Santa i, de nou, un munt de persones es disposen a passejar unes imatges pel carrer. D'aquesta vivència a Mataró en parlava el [Capgròs](#) i ho podeu anar seguint al [bloc](#) de Setmana Santa. del conjunt d'actes a Catalunya (processons, viacrucis, representacions de la passió i celebracions de la Pasqua, sobretot de joves, les podreu veure [aquí](#), amb uns mapes que ha elaborat per aquest portal *CatalunyaReligió*. Us en poso una mostra on hi podreu entrar i remenar.

La revifalla de les processons a Catalunya, aparellada d'un alt grau de secularització i d'uns inicis (ara ja no és exactament així) de recel mutu entre l'Església i els promotors d'aquests esdeveniments, ens hauria de fer reflexionar sobre el poder del símbol, més enllà de conjuntures i, fins i tot, inserta en una 'cultura de la imatge' que impera pertot. Crec que són, aquests dos, uns temes a reflexionar a fons enllà i ençà de la dimensió religiosa del fenomen, que hi és, però no sola. Hi ha el risc del pol extrem, el de la iconoclàstia, el de la ruptura amb l'aparença per descobrir-ne el fons, com han fet -per exemple- les avantguardes pictòriques i també cert puritanisme ideològic en riberes diverses. Per resumir-ho molt, alguns apostem per una mena de secretisme que diria: sí, el que importa és el fons (el cor) i no la forma (la cara, el cos)... Però al fons s'hi arriba sempre en funció de l'acció (les mans, els peus) que fa algú concret, amb totes les seves contradiccions i anhels, que té cara, cos, mans i cor, indistriablement. Aquesta és la meva crítica a la iconoclàstia i la meva esperança en treure les imatges al carrer, els sentiments enfora i la vivència (el relat de la Passió i de les nostres particulars passions, en aquest cas) endins.

En realitat, el que celebrem els cristians aquests dies de Setmana Santa és la Pasqua, és a dir, l'esperança alegre d'una vida més plena ...en aquesta vida, encara que en sigui un tast. Curiosament, els cristians som una mena d'impacients que no volem esperar a morir-nos per veure què hi ha més enllà, sinó que demanem poder viure-ho quan som de carn i ossos. Certament, de morts i renúncies quotidianes en tenim sovint, i no en defiguim, d'això: just el contari. Es tracta d'incorporar la pena, les renúncies, el dolor i la mort en aquesta lògica del tast de vida plena, completa i feliç en què ens agradaria convertir la nostra vida. Per això aquest precedent de Quaresma, que s'intensifica els dies sants. És un símbol que, això sí, per ser efectiu, perquè no es quedi tan sols en superfície, hauria d'acompanyar la nostra vida real. El Diumenge de Rams és, sens dubte, un altre símbol d'aquesta esperança, d'aquesta alegria.

Un parell de recomanacions, avui, de dos *posts* recents. Una, aquesta curiosa història de Dolores Alexandre sobre la Pasqua, explicada com si fos una història financera d'aquestes que ens expliquen ara amb la crisi, del bloc d'en Josep i la Mercè, [aquí](#). I una altra reflexió, molt millor que la meva, sobre el Diumenge de Rams, que fa l'Enric Canet [aquí](#).